

Spoznaj tú pravú

Prvý krát sme sa stretli – pamätám si to presne – pred predajňou matracov v nákupnom centre Mlyn. Zobral som si kvôli tomu voľno. Pár týždňov predtým som totiž s červeným diplomom dokončil magisterské štúdium filozofie a zamestnal som sa hneď na druhý deň. Od začiatku som vedel, že svoj odbor v praxi využijem. A je to tak, v podstate každú zmenu uvažujem, či by si Nietzsche prial cheeseburger bez uhorky, alebo či by Schopenhauer uprednostnil ako únik pred svetovou vôľou Big Mac alebo stredné hranolky s nugetkami.

Do Mlynu som prišiel o čosi skôr. Ako som si už pár minút letargicky prezeral výklad s návlečkami a uvažoval nad Kierkegaardom, znenazdajky sa objavila ona – Nataša. Nebolo to náhodné stretnutie. Spoznali sme sa prostredníctvom jednej z tých nových zoznamovacích smart aplikácií, táto sa volala *Spoznaj tú pravú*, a vďaka prepracovanému algoritmu mala dávať do kopy skutočne kompatibilných ľudí. Už odkedy som tam prvý raz uvidel jej zle načítanú čiernobielu profilovku, kde si mobilom zakrývala väčšinu tváre, vedel som, že by z toho mohla byť láska na celý život. Ako ku mne podišla, nesmeli sme sa usmiali a po malom váhaní sme sa objali. „Myslela som, že si vyšší“, začala. „Tak vidíš“, rozpačito som odvetil. Napriek chvíľke trápneho ticha sme sa zakrátko začali baviť o všetkých tých klasických témach. O škole a o počasí – čo mi vcelku vyhovovalo, keďže som pôvodne dva semestre študoval meteorológiu. Povedala mi, nech vyberiem, kam by sme si mohli ísť sadnúť, čo nebolo pre nerozhodného človeka ako som ja najpríjemnejšie. Nie nadarmo ma prezývali Buridanov somár. Po pár minútach hlbavého premýšľania, podčiarknutého hlasným vydychovaním, som navrhol kantínu v mestskom parku. Nataša napodiv nenamietala a keď nadhodila, že má celkom chuť na pivo, moje oči sa rozžiarili. Nie, že by som nejak vyhľadával alkohol, ale vždy som mal dojem, že sa viem s človekom lepšie zblížiť po pár pollitrákoch.

Ani neviem ako to prešlo a sedeli sme po treťom pive a poldecáku konzumnej hrušky na tráve pri splave pod hydrocentrálou. To miesto malo svoje čaro a my sme sa hodiny nepretržite rozprávali. O zážitkoch s alkoholom, o starovekom štáte Sumer, o G. B. Shawovi – „omg, tá appka fakt funguje“, bežalo mi medzitým hlavou – a rozprávala mi aj o jej zážitkoch s akýmsi Oskarom, čo som sa však kvôli mužskému rodu snažil nejak prehliadať. Čas, zimu a mierne kvapky dažďa ako by sme ani neregistrovali. Vďaka starému triku, predstierajúc, že skúšam či má studené ruky, sa zrazu zo skúšania stalo držanie sa.

A už to pokračovalo ako domino. Nesmelá pusa, ktorej sa nebránila a tak bolo všetko otvorené. Zopár romantických prechádzok s výhľadom na hrad a nekonečné žlté polia. Zopár korčuľovaní a výletov do lesa, niekoľko romantických obedov, kde sme stále viac búrali hranice v robení si srandy z toho druhého a oboch nás to hrozne bavilo. Dokonca sme pred sebou grgali a smiali sa na tom. Všetko nad čím som predošlé mesiace a roky uvažoval a teoretizoval, bolo zrazu tak smiešne, jednoduché a prirodzené. Čoraz častejšie sme v mojej prenajatej garzónke pozerávali večer filmy, po ktorých Nataša odchádzala čoraz neskôr. Videli sme všetko možné od *La La Landu* až po *Vietnamskú vojnu*. Bolo to vlastne jedno, lebo sme sa viac venovali jeden druhému a častiam tela toho druhého ako filmom. Popri všetkých týchto príjemných veciach som stále častejšie začínal registrovať, že spomína Oskara. Oskar to a Oskar tamto. Vraj nás musí zoznámiť. Keďže som nikdy nevedel hovoriť nie, v jedno sobotné popoludnie nastal čas na ono zoznámenie.

Šli sme na bicykloch po betónkach kúsok za mesto, malo to byť prekvapenie. Nevidel som síce nič pozitívne na prekvapovaní ma – už de facto jej frajera – zoznamovaním s nejakým jej chlapčenským kamarátom, ale čo už. Medzičasom som sa dozvedel, že Oskar má osemnásť rokov, čo ma na jednej strane upokojovalo a na strane druhej mierne znepokojovalo v zmysle, či by som mal žiarliť na takého sopliaka. Zastali sme po asi troch kilometroch pri vstupe do miestneho ranču. „Hm, nejaký kovbojko, to mi ešte chýbalo“, pomyslel som si v duchu. Keď

sme prešli bráničkou okolo zopár westernovo štylizovaných stavieb, všetko mi naraz doplo a rozosmial som sa sám nad sebou. Oskar bol krásny hnedý arabský plnokrvník – jej najobľúbenejší kôň už od detstva. Cítila sa pri ňom zjavne skvele, mal som pocit, že až euforicky. Mňa to po troch hodinách medzi koňmi už síce trošku prestávalo baviť, ale to samotné prezretie, že moje žiarlenie nemalo opodstatnenie, mi zlepšovalo náladu natoľko, že som to s úsmevom vydržal.

A to bolo práve v čase, kedy sme po prvý raz začali uvažovať o spoločnom bývaní. Spoločné bývanie, keďže Nataša ešte nepracovala, znamenalo v preklade bývať spolu u mňa. Bola to síce len garzónka, ale láska nepozná metre štvorcové. Po dvoch mesiacoch spoznávania prišla Nataša aj so skromným kufrom a zabývala sa u mňa. To bola ďalšia vec, ktorú som na nej zbožňoval, nezakladala si na tých ženských manieroch, dermakoloch a konzume, kabelkách a topánkach. Napriek tomu, aj s tým málom dokázala byť nesmierne sexi. Jej zopár vecí nezabralo v mojom byte takmer žiaden ďalší priestor. Povedal som jej, že všetko je spoločné, veci, jedlo, aj peniaze v stolíku. Bolo mi jasné, že hospodári rozumne, azda lepšie ako ja, takže to nebol problém. A naozaj, nakupovala rozvážne, dokázala navariť, aj ušetriť. Takto ubiehal týždeň za týždňom a stále to bolo ako idylka z romantickej komédie.

Keď si prvý raz zobrala dvadsať eur, lebo Oskar potreboval novú podkovu, neprekážalo mi to. Hoci som sa s miernym prekvapením spýtal, či je to také drahé. „Tak vieš, on nemôže mať zas hocakú“, odvetila a moje drobné pochyby rýchlo uhasila spríškou bozkov. Vedela, že ma svojimi nežnosťami vždy obmäkčí, a presne tak sa to dialo aj keď Oskar potreboval kremelinu, novú ohlávku, kopytný nôž zo Švajčiarska, a uzdu, remeselne zhotovenú na mieru. A vlastne takisto to bolo aj potom, keď potreboval kožené madlá, podložku pre lonžovací obrusník s pamäťovou penou, aminokyseliny, držiak na minerály, extrakt pre upokojenie dýchacích ciest, ošetrojúci gél na exémy, ľanové palety, rašplu na kopytá z Kruppovej ocele a podsedlovku značky Louis Vuitton. Nebol som ten typ, ktorý by to chcel alebo dokázal Nataši vyčítať. Videl som, že je skutočne šťastná, keď môže svojmu milovanému koňovi dopriať na staré kolená všetku tú skvelú starostlivosť a ja som bol skutočne šťastný s ňou. Hoci v duchu som sa nevedel úplne ubrániť myšlienke, že by možno Oskarova smrť nebola až tak na škodu.

Mal som čím ďalej väčšie problémy zaplatiť základné účty a potraviny a kým som obracal každý cent, ťahal nadčasy, a začínal si požičiavať peniaze po kamarátoch, Nataša zároveň trávila čoraz viac času na ranči. „Stále si len tam! Už ani nikam nechodíme! Kedy sme naposledy pozerali nejaký film?“, nadhodil som raz vyčítavo. Nataša ešte vyčítavejšie odvetila: „Oskar je tam teraz sám, on potrebuje spoločnosť! Ako môžeš byť taký krutý?!“, „Aj mne by sa občas hodila spoločnosť“, dodal som sarkasticky, načo sa urazila a odišla na ranč. Premýšľal som, že keď mám zrazu opäť čas, začnem písať nejaké seminárky o filozofii na zákazku pre lenivých študentov, čo-to si privyrobím, a čo-to zaujímavé sa pri tom aj dočítam. To, čo som však kedysi nazýval pracovný stôl, slúžilo teraz ako odkladisko výživových doplnkov pre kone. Bolo ich toľko, že som občas žartoval, že by sme si mohli otvoriť obchod, čo Nataši nikdy vtipné nebolo. „Sú to len tie úplne najzákladnejšie nevyhnutnosti!“, zahriakla ma zvyčajne. Po dlhšej dobe som si dokonca občas, keď bola na ranči, čiže vlastne pravidelne, zapálil na balkóne. Teda, kým sa naň ešte dalo dostať a nebol zaprataný sedlami, ktoré tam mali byť iba „nachvíľku“. Tá ale trvala už tri mesiace.

No napriek bojovým podmienkam sa mi naozaj podarilo rozpísať kopec seminárov, ktoré som si aj so zdrojmi odkladal do môjho obľúbeného červeného umelohmotného kancelárskeho boxu, ktorý bol v garzónke na nezaplatenie, a bola to vlastne posledná vec, ktorá bola len a len moja. Vždy, keď sa Nataša neskoro večer vracala od Oskara, čo som podľa stajňového odéru zväčša tušil cez otvorené okno už dopredu, zvažoval som, že jej to správanie budem vyčítať. Nemal som však na to dovedy srdce. V jeden z týchto večerov som si ale povedal, že je toho už dost a musíme sa porozprávať. Nataša prekvapivo tiež prišla s tým, že „sa budeme musieť porozprávať.“ Ani som nestihol začať hovoriť o tom, že mi už naozaj

niektoré veci prekážajú. Hneď zhurta na mňa vysypala: „Andrej (šéf ranča) odchádza do zahraničia a s Oskarom to nie je zdravotne dobré“, a ďalej ma oboznámila s tým, že Oskar potrebuje vážnu operáciu štítnej žľazy, ktorá sa robí iba v Košiciach.

Muselo sa stať to, nad čím som uvažoval už dlhšie. Zobral som si hypotéku. Ak mám byť presnejší, bola to akási podpultovka z nejakej nebankovky, išlo mi hlavne o to, nech je to hneď. Za časť tých peňazí sme prenajali odvoz Oskara do Košíc do súkromnej veterinárnej nemocnice a za o dosť vyššiu časť sme..., teda som... zaplatil operáciu. Naozaj som sa musel prekonávať a prvý raz vo mne začali seriózne hlodať myšlienky o tom, či celý vzťah s Natašou nie je chyba.

Keď som však zrazu v jej očiach opäť uvidel ten pohľad a tie iskričky, ktoré som vídaval v prvých týždňoch nášho randenia, bol som bezbranný a povedal som si, že to predsa len zato stojí. Kým sa Oskar zotavoval, urobili sme si niekoľko skvelých výletov po krásach východného Slovenska. Znovu som cítil tie počiatkové motýle v bruchu. Znovu sme sa rozprávali o histórii a literatúre. Bolo to fakt romantické a Nataša sa o mňa a moje potešenie starala skutočne nad mieru. Ležiac spoločne v tráve, kdesi na Muránskej planine a pozerajúc na nekonečné množstvo hviezd, zo mňa opadli všetky tie nahromadené negatívne emócie uplynulých mesiacov. To bol posledný večer, pred tým ako sa Oskar z nemocnice vracal späť na ranč. Zakrátko behal ako už dávno pred tým nie, Nataša bola stále viac so mnou a medzičasom som ju dokonca požiadal o ruku. Nepýtajte sa prečo, vysvetlil to tuším už David Hume, keď hovoril, že rozum je otrokom vášní.

Vzali sme sa mesiac na to, neprekvapivo na ranči vo westernovom štýle, čo som však ozelel, pretože Nataša dokázala v posteli v jej kovbojskom prevlečení vždy rozptýliť moje pochyby a nič som jej v takých chvíľach nedokázal odmietnuť. „Predsa len má ten jej štýl nejaké plusy“, vravel som si. Po romantických šesťdňových medových týždňoch na chate vo Vrbovom, som sa cítil akoby mi celý svet ležal pri nohách. Zabudol som dokonca aj na tú pôžičku – a to žiaľ doslova, prišla mi prvá vážna upomienka. Pred Natašou som to tajil, nechcel som stresovať a bola predsa taká zlatá. V ten istý večer však po krátkom a nervóznom telefonáte vyštartovala z bytu. Nevedel som kam, no vlastne veľa možností nebolo. Áno, bola na ranči, vrátila sa celá mokrá a vystresovaná. V očiach nevedela zakryť slzy. „Oskar...“, lapala po dychu... „Oskar, on, on nie je na tom dobre.“ Objal som ju a upokojoval, hoci ma vnútorne celkom poburoval pocit, že by ten prekliaty kôň dva mesiace po operácii za dve tisíc eur zomrel. „To bude dobré, láska“, pokračoval som, no Nataša bola po mnoho ďalších dní čím ďalej viac rozrušená, duchom neprítomná a neupravená. „Kvôli komu mám byť pekná? Ved' Oskar už takmer prišiel o zrak!“, povedala mi raz. Nekomentoval som to. Viac ma znepokojovali ďalšie upomienky od tej pofidérnej nebankovej spoločnosti.

Nebolo to ľahké, ale musel som, napriek Oskarovmu nie ideálnemu stavu, už na rovinu povedať mojej milej, že by sme mali trošičku okresať výdavky na jeho výživové doplnky, trebárs z tristo na dvestopäťdesiat eur mesačne. „Si bezcitný netvor!“, skríkla Nataša a hodila po mne jazdecký strmeň. A potom tresla dverami, pričom sme ale, vzhľadom na typ môjho bytu, zostali v jednej miestnosti. To všetko však mala byť len predohra k tomu, čo sa udialo o dva dni neskôr.

Vracal som sa zmorený nad ránom zo svojej druhej práce, ktorú som si musel nájsť, aby som to utiahol, keď som zrazu na schodoch zaregistroval mierne intenzívnejší pach stajne ako na aký som bol zvyknutý, čo som sprvu pripisoval tomu, že som predsa pred týždňom musel dať práčku do záložne a veľa vecí čakalo na opratie. No keď som odomkol dvere, obavy z môjho najhoršieho sna sa naplnili. Uprostred mojej garzónky o rozlohe dvadsaťdva štvorcových metrov ležal Oskar. Arabský plnokrvník vyvalený na boku priamo v mojom byte, a vedľa neho, v tesnom v objatí, škrabkajúca ho, Nataša. Akoby som sa túto realitu, pôsobiacu ako z paralelnej galaxie, pokúsil vytesniť, zmohol som sa len na jedinú otázku: „Kde je môj box na seminárne práce?“, „Prepáč drahý, Oskar má teraz problém udržať stolicu a nič nebolo

po ruke...“, apaticky skonštatovala Nataša a pokračovala: „vieš, dúfam, že sa nehneváš, že som ho priviedla sem, on ledva vyšiel schody, ale potrebuje dvadsaťštyri hodinovú opateru a nechcela som ťa nechať samého, priviedla som ho sem vlastne... kvôli tebe.“ Od toho momentu som už len mlčal, pričom sa mi v hlave premietala teória môjho obľúbeného filozofa Schopenhauera, ktorý hovoril, že celý život je vlastne iba nezmyselné trápenie smerujúce k smrti. Konečne som ho pochopil.

Keď sme sa vyspali na gumenej žinene, keďže Oskar kvôli narazeným rebrám potreboval našu posteľ, oznámil som Nataši, že je koniec, že proste už ďalej nevládzem. „On zomiera“, povedala mi, do čoho mi zazvonil telefón, v ktorom ma exekútor oboznámil s tým, že si príde po pár vecí. Napriek tomu, že bola nedeľa, prišiel ešte v ten deň a s pomocníkmi odniesli prakticky všetok môj inventár. Chvíľku na to ako – ako posledné – vyniesli mikrovlnku a vázu po starej mame, Oskar skončil. Nataša bez slov, v slzách odišla vybavovať náležitosti ohľadom prevozu tela do zvieracieho krematória – čo sa našťastie uhradilo z Oskarovej životnej poisťky, ktorú som posledný polrok platil. V nedeľu však v krematóriu nepracovali a v pondelok bol sviatok, muselo sa teda počkať.

Sedel som dva dni sám na podlahe v prázdnom byte s mŕtvym koňom a znovu premýšľal nad Schopenhauerom a Humeom. Oskarove telo, vzhľadom na jeho váhu, museli ešte u mňa rozporcovať a vynášať po častiach. Deti susedov dodnes navštevujú psychológa. Nataša nedokázala po traume zo smrti milovaného koňa ostať na Slovensku a odišla s rančerom Andrejom, s ktorým dodnes žije, do Spojených Štátov, kde v San Franciscu rozprášila Oskarov popol z mosta Golden Gate. Mne zostal jedine môj smartfón a pol krabičky ľahkých cameliek. Zapálil som si, siahol som po smartfóne, ťukol som na aplikáciu *Spoznaj tú pravú* a klikol na : „odstrániť natrvalo“.